

MOLNÁR MERCÉDESZ

Munkáimról

ÉRMEK

A középiskolában a festőkről elkezdett sorozatomat az egyetemen is folytattam. Itt kezdtem el kétoldalas érmekeket készíteni, s ezzel párhuzamosan valamennyire egyszerűsödtek is a munkák. Egy kurzus keretében megismerkedhettem a vert érem műfajával is, mely fontos tanulság volt. Újabban az absztrakt, minden ábrázolástól mentes sorozatok készítése is foglalkoztat. Az anyagból való kiindulás mutatkozik meg néhány ilyen érmemen, hiszen ezek készítésekor a még folyékony viaszt levegővel (fújással), vízzel (csöpögtetéssel) formáltam (Négy őselem – Levegő I., Négy Őselem – Víz I.).

FOTÓK

Kint és bent:

Már az egyetem első évében megkedveltem a land art műfaját; a természetben, az ott megtalált anyagokból létrehozott munkáktól jutottam el a képkészítés azon formájához, amikor nem a beállított jelenség a fontos, hanem maga a fotó. A természetben és a műteremben készített sorozatok különböző látásmódot és léptéket, s a felismerhetőség eltérő szintjeit mutatják.

Télre behozom a „tavat”. Steril környezet, szabályos edények. Látszólag megál-lítom az áramlást, kifeszítem a víztükröt, így jobban engedelmeskedik. A kisimuló anyag a legkisebb rezdülésre is reagál. Roppant érzékenysége leköti a figyelmem. A felszín bőrszerűen nyúlik minden után, amivel csak találkozik. Valami átszakítja, valami könnyedén terül szét rajta, néhol meggyűrve, fodrozva kicsit a felület vékony hártványát. Míg nyáron a természet-művek készítése érdekel, addig télen bezárkózva, egy beltéri vizes rendszert hozva létre, újra a „vízpartra” kerülök. Talán elsőre nem egyértelmű, de úgy vélem, beltérben is a természettel dolgozom. Fojtó levegőtlen-ség, pára, mozdulatlan egymásnak feszülő buborékformák, szigorú szimmetria, fel-cserélt irányok, duchamp-i inframince-ek. Egyenesen feszülő síkok, húzóódó háromszögek, íves nyomódás – a természeti szép különös fajtája ez. Nem az anya-gok, nem az ábrázolás, hanem a természet erőinek láthatóvá válása.

A kísérletezés közben megjelennek érdekes jelenségek, formák, foltok, s ezeket, tudva hogy rövid életűek, lefotózom. Képeim kialakulásában nagy szerepet játszik a véletlenek sorozata. Van a játéknak egy tudatos része, amit én alakítok, és a másik részt alkotó esetlegességek, véletlenek, az épp aktuális hatások *csak úgy belekerülnek*. Ha ezeket nem örökíteném meg, a folyamatos változások által mindezek elveszné-nek. Ha pedig a beállítást áthelyezem, ha maga ugyanaz marad is, a hatások, melyek érték, megváltoznak.

Nejlon és víz:

A nejlon olyan anyag, amely – széles körű felhasználhatósága okán – tengerként vesz körbe minket. Nagy az aggodalom az újrahasznosítása körül, hiszen az óceánok közepén létrejött úszó szeméttelpek mérete és kezelhetetlensége, valamint az, hogy mekkora csapás az élővilágra, megdöbbentő. Miközben ez a nyomasztó kép él a fej-emben, furcsa, hogy a fóliát vízbe téve elragadott a megfigyelés varázsa. A vizes nej-lon általában olyan asszociációkat kelt, melyek miatt taszítónak érezhetjük ezt az anyagpárosítást. Ennek szépként történő bemutatása okán kialakul egy különös ket-tősség: egy morálisan negatív, ugyanakkor esztétikailag pozitív érzet. Ha ezt szépnek látjuk, be is igazolódott Voltaire álláspontja, mely szerint minden előzetes gondol-kodás nélkül, azonnal értékelünk valamit szépnek.

Jó ellenálló képessége, vékonysága, kiterjedése miatt sokkal felfokozottabban éreztem a vízben uralkodó energiákat. A fólia, lágyága folytán megmutatja, miként erőlködik, küzd a víz az egyensúlyi helyzet eléréseért.

Elmerülök az apró részletekben, melyek általában csak pillanatnyi, tűnékeny dolgok. Ez köti le a figyelmem, s ezáltal a cél, hogy az alkotásnak valamilyen tárgyi eredménye legyen, adott pillanatban jelentőségét veszti. Valószínűleg ehhez az ana-lizáló attitűdhez van köze az éremkészítés szeretetének is: apró finomságokat meg-figyelni, kevéske tömeget mozgatni, kézbe fogni, megnézni közelről. Miniatúr világ és makro-rendszerek...

